

■ VALITSE KOHDE. - VALITSE KOHDE.
VALITSE KOHDE.

MRI

Raportti taiteellisesta opinnäytetyöstä

TEKIJÄ/T: Saara Kuhanen

Koulutusala Kulttuuriala			
Koulutusohjelma Tanssinopettajan koulutusohjelma			
Työn tekijä(t) Saara Kuhanen			
Työn nimi MRI – raportti taiteellisesta opinnäytetyöstä			
Päiväys	7.12.2015	Sivumäärä/Liitteet	22/4
Ohjaaja(t) Eeri Pihlajakari			
Toimeksiantaja/Yhteistyökumppani(t) Savonia Amk, Musiikki ja Tanssi			
<p>Tiivistelmä</p> <p>MRI – tanssiteos on taiteellinen opinnäytetyö, jossa tutkimuksen kohteena oli magneettikuvauslaitteen äänen ja kehon liikkeen vuorovaikutus. Teoksen ensi-ilta oli 25.4.2015 Kuopiossa Sotkulla. Tanssijoina teoksessa nähtiin Fox Marttinen, Sirpa Möksy ja Anna-Maria Väisänen. Tanssijoiden ja koreografin lisäksi työryhmään kuuluivat äänisuunnittelija Samuli Palonen, valosuunnittelija Veli Pekka Kuronen ja puvustaja Elina Ström. Lisäksi prosessissa oli mukana Katriina Kuhanen, jonka maalauksia käytettiin markkinoinnissa.</p> <p>Idea opinnäytetööhön lähti lokakuussa 2014 koreografin ollessa rintarangan magneettikuvauksessa. Kuvaus kesti n. 20 minuuttia, jonka hän vietti ahtaassa laitteessa silmät kiinni. Laitteessa ei saa liikkua kuvauksen aikana ja äänet ovat niin kovalla, että korvatulppien käyttö on pakollista. Koreografilla on ahtaanpaikankammo, joten hän vietti kuvauksen ajan silmät kiinni ettei näkisi laitteen ahtautta. Hän koki laitteessa unenkaltaisen näyn. Äänien muuttuessa hän näki kolme tanssijaa ja heidän välillään erilaisia kohtaamisia. Hän näki näyttämökuvia. Äänet herättivät hänessä halun tehdä jotakin uutta ja ei tavanomaista, jotakin tuntematonta ja kokematonta.</p> <p>Teoksen äänimaailmana käytettiin magneettikuvauslaitteen ääntä, niin autenttisesti kuin hieman muunneltunakin. Liikemateriaali työstettiin improvisaation keinoin ja suurimmaksi osaksi tanssijalähtöisesti.</p> <p>Työskentelyprosessi kesti lokakuusta 2014 huhtikuuhun 2015. Lokakuusta tammikuuhun koreografi työskenteli itsenäisesti ja tammikuussa alkoi harjoitukset tanssijoiden kanssa. Harjoitusjakso sijoittui tammikuusta huhtikuulle. Harjoitukset olivat viikonloppuisin ja kestivät neljästä tunnista kuuteen tuntiin.</p> <p>Prosessi oli koreografille erittäin tärkeä henkilökohtaisella tasolla ja omassa kasvussaan koreografina sekä taiteilijana. Hän uskoo, että siitä on myös hyötyä esimerkiksi opiskelijoille tulevaisuudessa. Nähdä yksi tapa hyödyntää tämän kaltaista äänimaailmaa koreografian työstämisessä.</p> <p>MRI:n taival ei ole vielä päättynyt. Tutkimusmatka erilaisten äänimaailmojen käyttämisestä koreografian valmistuksessa sekä tanssin opetuksessa jatkuu ja ideoita MRI:n hyödyntämisestä syntyy lisää koko ajan. Tulevaisuudessa koreografi toivoo MRI:n saavan kokonaan uudenlaisen suunnan. Mahdollisesti sitä voisi hyödyntää potilaiden kanssa, jotka kokevat magneettikuvauslaitteen ahdistavaksi. Esimerkiksi katsomalla teos ja kuuntelemalla sitä kautta ääniä ennen laitteeseen menoa. Koreografi lähtisi myös mielellään tutkimaan, miten potilaiden kanssa voisi hyödyntää heidän omaa liikettään kyseiseen äänimaailmaan.</p>			
Avainsanat Tanssiteos, Improvisaatio, Magneettikuvaus, Äänimaailma			

Field of Study Culture			
Degree Programme Degree Programme in Dance Teacher			
Author(s) Saara Kuhanen			
Title of Thesis MRI – a report on an artistic thesis			
Date	7.12.2015	Pages/Appendices	22/4
Supervisor(s) Eeri Pihlajakari			
Client Organisation /Partners Savonia University of Applied Sciences, Music and Dance			
<p>Abstract</p> <p>MRI is an artistic thesis work, it studies the interaction between the sound of an MRI scanner and the movement of the human body. The premiere of the performance was on the 25th of April 2015 at Sotku, Kuopio. The dancers in the production were Fox Marttinen, Sirpa Möksy and Anna-Maria Väisänen. In addition to the dancers and the choreographer the team consisted of sound engineer Samuli Palonen, lighting designer Veli Pekka Kuronen and costume designer Elina Ström. Katriina Kuhanen also contributed to the process, her paintings were used in the marketing of the performance.</p> <p>The idea for the thesis came to the choreographer in October 2014 as she was having an MRI scan for her thoracic spine. The scan took twenty minutes, which she spent in the cramped scanner with her eyes closed. The patient isn't allowed to move in the scanner, as the noise is so loud, that earplugs are mandatory. Because of her claustrophobia, the choreographer spent the whole time in the scanner with her eyes closed, to avoid seeing the tightness of the space. She had a dreamlike vision in the scanner, as the sounds of the machine kept changing she saw three dancers and different kinds of encounters between them. She saw images on stage. The sounds made her want to do something new and unconventional, something unknown.</p> <p>The sounds of an MRI scanner were used in the performance as originals and also slightly modified. The movement material was produced using improvisation, mainly by the dancers themselves.</p> <p>The process lasted from October 2014 to April 2015. From October to January the choreographer worked independently, dance practise started in January and continued until April. The practise took place on weekends, a single practise ranging from four to six hours in duration.</p> <p>The process was very important for the choreographer, for her personal growth as well as an artist. The thesis is also likely to be used for other students in the future, it offers a tool to use this kind of sounds for choreographic purposes.</p> <p>The journey of MRI is not over. The voyage into using different kinds of sounds in choreography and teaching is ongoing and new ideas of how to use and develop MRI are constantly coming up. The choreographer hopes that the performance can be used with patients that have anxieties about MRI scans. The patients could for example view the performance and listen to the sounds of the machine prior to entering the scanner. It would also be interesting to investigate the possibility of using the patient's own movement in relation to the sounds.</p>			
<p>Keywords</p> <p>A dance performance, improvisation, MRI scan, a sound image</p>			

SISÄLTÖ

1	JOHDANTO	6
2	TYÖN TAUSTAT JA LÄHTÖKOHDAT	6
2.1	Magneettikuvaus.....	7
2.2	Lähtökohdat liikemateriaaliin	7
2.3	Koreografiset lähtökohdat.....	7
2.4	Esiintyjät	8
2.5	Muu työryhmä	8
2.6	Äänimaailma.....	8
2.7	Valosuunnittelu	9
2.8	Puvustus	9
3	TYÖSKENTELY PROSESSI.....	10
3.1	Itsenäinen työ	10
3.2	Työprosessin aikataulu/harjoituskausi	10
3.3	Esitysviikko.....	11
4	MRI –TANSSITEOS	12
4.1	Alku	12
4.2	ALOITUS ”Pyörivä suhina”	13
4.3	EPI ”Unisono”	13
4.4	KISS + TESLA 2 ” Foxin soolo”	14
4.5	GRADIENT ” Annan ja Foxin duetto”	15
4.6	GRADIENT (uusi versio) ” Paniikki – ahdistus”	15
4.7	BRAIN ”Annan soolo”	16
4.8	TESLA 1 ”Annan ja Sirpan duetto”.....	17
4.9	RAGE ”Sirpan kävely”	17
4.10	RAGE ”Sirpan soolo”.....	18
4.11	BIDE ”Lopetus”	18
5	POHDINTA.....	20
	LÄHTEET	21
	LIITE 1: TANSSIJAN ”PARTITUURI”	22
	LIITE 2: MRI JULISTE	23
	LIITE 3: PUVUSTAJAN IDEATAULUT.....	24

LIITE 4: MAALAUKSET 24

1 JOHDANTO

Olin odottanut selkeää merkkiä siitä mistä tekisin opinnäytetyöni. En halunnut lähteä tekemään vain jotakin koreografiaa muiden joukossa. Painiskelin myös kirjallisen ja taiteellisen opinnäytetyön välillä. Lokakuussa 2014 olin magneettikuvauksessa rintarankani takia. Laitteessa olon jälkeen leikittelin ajatuksella siitä miten voisin hyödyntää laitteen äänimaailmaa taiteellisessa työskentelyssä. Kaksi kuukautta vatvoin asiaa, luovuinkin ideasta, mutta ajatus kyseisen äänimaailman käytöstä vain tuli uudestaan ja uudestaan mieleeni. Päätin, että minun tulisi luottaa intuitiooni ja näin MRI sai alkunsa.

Tässä raportissa kerron taiteellisesta opinnäytetyöstäni ja avaan prosessia hieman syvemmin. Taiteellinen opinnäytetyöni oli kokoillan tanssiteos, kolmelle tanssijalle, joka oli kestoltaan noin 45minuuttia. Opinnäytetyöni aihe oli *Magneettikuvauslaitteen äänen ja kehon liikkeen vuorovaikutus*. Työskentelyprosessi kokonaisuudessa alkoi lokakuussa 2014 ja teoksen ensi-ilta nähtiin 25.4.2015 Kuopiossa.

2 TYÖN TAUSTAT JA LÄHTÖKOHDAT

Lokakuussa 2014 makaan magneettikuvauslaitteessa, johon olen päätenyt rintarangan kuvauksen takia. Menen makuulle laitteeseen, minulle laitetaan korvatulpat ja minut asetetaan sängylle, joka hinataan kapean putken sisään. Laitteessa täytyy olla aivan liikkumatta, käteen saa turvanapin varmuuden varalta, jos esimerkiksi joutuisin paniikkiin ahtaan tilan vuoksi. Minulla on ahtaanpaikan kammo, joten pistän silmät kiinni, etten pysty näkemään tilan ahtautta ja kehoni sivuilla tuntemieni seinien läheisyyttä. Laite on käynnissä, laite pitää pientä suhinan tyyppistä ääntä. Hetken kuluttua laitteessa alkaa kuulua erilaisia ääniä. Äänet ovat mekaanisia ja erittäin kovia. Välillä äänet ovat hakkaavia, välillä torven omaisia ääniä, joita voisi verrata johonkin hälytystorveen. Äänet eivät pelota minua, koska olen laitteessa jo toista kertaa elämäni aikana. Tällä kertaa pystyn kuuntelemaan ääniä ja aistimaan, mitä ne minussa herättävät. Äänistä muodostuu erilaisia luuppeja, jotka alkavat muodostamaan määriteltävän äänimaailman. Äänet herättivät minussa jotakin, synnyttivät erilaisia mielikuvia. Näin näyttämökuvia, kohtauksia, liikesarjoja sekä kolme tanssijaa. Näin erilaisia muotoja, kuvioita ja värejä. Loin mielessäni tietynlaisen tunnelman, joka muuttui eri äänien vaihtuessa.

Tiesin heti, että liikemateriaali tulisi olla lähtöisin tanssijoista ja teoksessa tulisi olemaan paljon improvisoituja kohtauksia. Tämä taas ei ole itselleni se luonnollisin työskentelytapa koreografina, joten tämän oivallettua tiesin, että prosessi tulisi olemaan itselleni ja omalle työskentelylleni merkittävä. Halusin käyttää ääniä musiikin kaltaisesti tanssikoreografiassa, mutta en halunnut muokata niitä liikaa vaan pitää ne mahdollisimman autenttisina. Alusta asti oli selvää, että äänet tulisivat olemaan teoksen lähtökohta ja miten ne vaikuttavat tanssijoihin ja liikkumiseen. En halunnut vain tehdä koreografiaa ja liittää äänimaailmaksi magneettikuvauslaitteen ääniä. Näin ollen opinnäytetyöni tutkimuksen aiheeksi syntyi *Magneettikuvauslaitteen äänen ja kehon liikkeen vuorovaikutus*.

2.1 Magneettikuvaus

Magneettikuvaus on kuvantamismuoto, jonka keksivät amerikkalaiset professorit Felix Bloch ja Edward Purcell. Vuonna 1952 he saivat keksinnöstään Nobelin palkinnon. Vuonna 1973 julkaistiin ensimmäinen magneettikuva, mutta vasta muutama vuosikymmen myöhemmin magneettikuvaus yleistyi. Kuvauksen takana on ilmiö, jota kutsutaan atomien ydinmagneettiseksi resonanssiksi. Kuvaus perustuu ihmisessä jo olevien molekyylien ja atomien magneettikenttien hyödyntämiseen. Molekyyleistä yleisin ihmisessä on vesi ja atomeista vety, pyörittämällä vetyatomien ydintä aiheuttaa se pienen magneettikentän. Magneettikuvauslaitteessa ihminen on asetettuna ulkoiseen magneettikenttään, jolloin vetyatomien ytimien magneettikentät asettuvat ulkoisen magneettikentän suuntaiseksi, jota voidaan muuttaa ulkoisilla radioaalloilla. Ylimääräinen energia palautuu takaisin radioaaltoina tämän aiheutetun virityksen loputtua. Tietokone rakentaa magneettikuvat siten, että nämä erittäin heikkojen radiosignaalien paikat ja ominaisuudet ovat pystytty mittaamaan. (P.Mustajoki, J.Kaukua, 9.7.2008.)

Magneettikuvauslaitteesta kuuluu koko kuvauksen ajan kovia ääniä, joita voisi kuvailla meluksi. Kuvauslaite paukkuu ja inisee. Äänet johtuvat laitteen erittäin voimakkaasta sähkömagneetista. Laitte itsessään toimii niin, että laitteen synnyttämiä magneettikenttiä kytketään päälle ja pois useasti kuvauksen aikana, tästä johtuu myös äänien ajalliset kestot. Kuvauksen aikana laitteen magneetti vaikuttaa sen metalliosiin, jonka vuoksi laitteen sisällä kuuluu voimakasta pauketta. (Babak Arvanaghi, 11.5.2015, Tieteen Kuvalehti.)

2.2 Lähtökohdat liikemateriaaliin

Tiesin heti alusta alkaen, että teoksen liikemateriaali tulisi työstämään tanssijoiden kanssa improvisaation kautta. Halusin käyttää erilaisia improvisaatioharjoituksia lähtökohtina liikkeeseen ja liikemateriaalin työstämiseen. Valinta ei sinänsä ollut minulle se tyypillisin, mutta miettiessäni miten työstäisin liikemateriaalia, tämä oli luonnollinen valinta.

Tämän tyyppinen työskentely ei minulle ole kovin yleistä ja jotakin mihin olisin tottunut. Halusin käyttää erityyppisiä tehtävänantoja harjoituksissa. Improvisaatioharjoituksemme pohjautuivat prosessin alussa kirjoitettuihin teksteihin, piirtämiimme kuviin ja laitteen äänien kuunteluun. Liikuimme äänien mukana ja kuvasin paljon liikemateriaalia videolle. Harjoituksissa hyödynsimme näitä kirjoituksia, kuvia sekä videoita, niiden pohjalta työstimme liikettä, josta pikku hiljaa alkoi kehittyä liikeketjuja.

2.3 Koreografiset lähtökohdat

Ensimmäinen lähtökohta oli unenkaltainen näky, jonka laitteessa näin. Halusin luottaa siihen ja aloin rakentamaan teosta sen ympärille. Tällaiset mielikuvat eivät kuitenkaan tunnu kauhean selkeiltä enää siinä vaiheessa, kun niitä yrittää saada ulos mielestään, saatika liikkeeksi näyttämölle. Näin erilaisia erillisiä kohtauksia, jotka tulisi saada jollakin tavalla samaan pakettiin. Pohdin paljon sitä, tulisiko teoksella olla jokin draamallinen selkeä kaari, lähinnä sen takia, koska kuvittelin jollain tasolla

sen olevan ainut ratkaisu. Tämä johtuu pitkälti omasta taustastani ja siitä miten olen tottunut työskentelemään. Taistelin sitä vastaan ja tein päätöksen, että teoksella ei tulisi olemaan selkeää draamallista kaarta. Lopullisessa teoksessa tietty katsoja voi sellaisen nähdä, jos haluaa. Olin nähnyt erilisiä kohtauksia ja halusin pitää näkemästäni kiinni ja luottaa siihen, että rakenteesta tulee silti selkeä.

2.4 Esiintyjät

Tanssijat valitsin myös näkyni perusteella. Laitteessa ollessani näin kolme tanssijaa, Fox Marttisen, Sirpa Möksyn ja Anna-Maria Väisäsen. Tunsin kaikki tanssijat entuudestaan ja he kaikki tulivat mieleeni erinäisistä henkilökohtaisista syistä. Fox opiskeli samalla vuosikurssilla tanssinopettajaksi Savonia Ammattikorkeakoulussa kanssani. Anna-Maria on tanssija ja yhteisötaiteilija, myös hän suorittaa Savonia Ammattikorkeakoulussa tanssinopettajan tutkintoa. Sirpa on tanssija, sekä jazztanssin lehtori Savonia Ammattikorkeakoulussa. Tanssijat tulevat todella eri lähtökohdista, jonka koin alusta asti suurena voimavarana. Koko prosessin ajan työskentely oli mielekästä, eikä lainkaan ennalta arvattavaa. Työskentely oli rikasta ja koin, että kaikilla oli annettavaa toisilleen. Prosessin aikana huomasin, kuinka luulin pyytäneeni kolme todella erilaista tanssijaa teokseen, mutta matkan aikana löytyi paljon yhtäläisyyksiä ja samankaltaisuutta tanssijoiden välillä.

2.5 Muu työryhmä

Ilman koko työryhmää MRI:tä ei olisi. Prosessi oli avartava ja opettava kokemus, koska kokemukseni työskennellä koreografina tällaisissa projekteissa ison työryhmän kanssa on vähäistä. Minulle oli tärkeää saada kokoon työryhmä toteuttamaan prosessia kanssani, vaikka kyseessä olikin henkilökohtainen taiteellinen opinnäytetyöni. Halusin prosessista monialaisen ja mahdollisimman monipuolisen eri taiteenalojen kohtaamisen. Äänisuunnittelijaksi lähti mukaan Samuli Palonen, valosuunnittelijaksi Veli Pekka Kuronen, puvustajaksi Elina Ström ja markkinoinnissa käytetyistä maalauksista vastasi kuvataiteilija Katriina Kuhanen.

2.6 Äänimaailma

Tiesin heti alusta asti, että haluaisin teokseen äänisuunnittelijan. Minulle oli tärkeää, että äänimaailma on tarkkaan suunniteltu ja toteutettu. Itselläni ei ole alan tuntemusta, joten mukaan lähti opiskelija Samuli Palonen Pohjois-Karjalan ammattiopiston esitystaiteen linjalta.

Yhteistyömme lähti liikkeelle tammikuussa. Kerroin Samulille aiheeni ja alkuperäisen idean äänien käytöstä. Samuli etsi käsiinsä magneettikuvauslaitteen äänet ja lähdimme niistä rakentamaan kokonaisuutta. Päätin heti alkuvaiheessa, etten välttämättä käyttäisi ääniä siinä järjestyksessä missä ne oikeasti laitteessa tulevat. Tiesin kuitenkin, että halusin käyttää autenttisia ääniä. Tästä jouduin kuitenkin hieman joustamaan prosessin aikana, koska kaikki äänet eivät vain yksinkertaisesti sellaisinaan toimineet teoksessa. Loppua kohti aloimme muuttaa ääniä vielä enemmän, niihin tuotiin kerroksia lisää ja lisäsimme muun muassa kaksi ääntä päällekkäin. Viime metreillä lisäsimme myös muutaman sekunnin mittaisen pätkän sambaa yhden äänen alkuun kohtauksen vaihtuessa.

Prosessin alussa kuuntelin internetistä magneettikuvauslaitteen äänimaailmaa, jotka olivat nauhoitettu kuvauksen aikana, mutta kestollisesti hieman lyhyempiä versioita. Käytimme näitä myös tanssijoiden kanssa mielikuvaharjoituksissa ja liikeharjoituksissa hyödyksemme ennen kuin saimme Samuilta yksittäisiä tai muokattuja ääniä. Laitteen ääniä on monia ja kaikille äänille on omat nimensä; TESLA 1, TESLA 2, RAGE, KISS, DTI, EPI, FLARE, GRADIENT, BRAIN. Käytimme aina yhtä ääntä per kohtausta, paitsi niissä missä yhdistimme kaksi ääntä päällekkäin. Kahta kohtausta lukuun ottamatta kaikki kohtaukset ovat tehty äänilähtöisesti.

2.7 Valosuunnittelu

Valosuunnittelijamme tuli mukaan prosessiin muutamia viikkoja ennen ensi-iltaa. Yhteistyö Veli Pekan kanssa sujui mutkattomasti ja nopeasti. Meillä löytyi heti yhteinen kieli ja saimme valosuunnitelman yhteisymmärryksessä tehtyä. Veli Pekka kävi muutamissa viikonloppuharjoituksissamme ja katsoi läpimenojamme, jonka pohjalta lähti suunnittelemaan valoja. Minulla oli muutama kohtaukseen selkeä visio näkyni puolesta, jotka Veli Pekka sai luotua lavalle juuri sellaisenaan. Luotin Veli Pekan ammattitaitoon ja halusin, että hän oman alansa ammattilaisena saa toteuttaa omaa näkemystään valoista. Aikataulujen takia valojen kokeilu jäi kuitenkin viimeiselle viikolle. Esitysviikon maanantaina rakensimme valotilanteista noin puolet ja puolet jäi esitystä edeltävälle päivälle saman viikon perjantaille. Perjantai-iltaan mennessä kaikki oli valmista.

2.8 Puvustus

Puvustusta lähdettiin suunnittelemaan alun perin minun omista ideoistani, joita sitten muokattiin muotoilija Elina Strömin kanssa. Elina liittyi työryhmään maaliskuun puolella. Ensimmäinen näky minulle tuli ollessani magneettikuvauslaitteessa, mutta se oli niin korni, joten luovuin siitä heti alkuunsa. Tämän jälkeen mietin jotain lähtökohtaa mistä haluaisin ammentaa ideoita, valitsin värit. Luin värien merkityksistä ja valitsin kolme väriä; sininen (voima), valkoinen (kohtalo, rehellisyys, viattomuus) ja violetti (tiedostamattomuus, uusiutuminen). Näiden kyseisten värien merkitykset puhuttelivat minua ja omaa näkemystäni siitä, mitä MRI tulisi sisältämään. Jokaisella tanssijalla oli oma värinsä.

Elina kävi katsomassa harjoituksiamme ja lähti suunnittelemaan puvustusta näkemänsä, minun ideoiden sekä Katriina Kuhasen maalausten pohjalta. Katriinan tekemät maalaukset ja niissä näkyvät kuvat inspiroivat paljon Elinaa, koska äänimaailma oli tuonut hänellekin samantyyllisiä kuvioita mieleen.

3 TYÖSKENTELYPROSESSI

Tehtyäni päätöksen opinnäytetyöni aiheesta kaikki alkoi edetä melkoisella vauhdilla. Tein tarkan aikataulusuunnitelman ja pidin siitä kiinni. Oma alustavaa pohdintaa lukuun ottamatta koko prosessi kesti yhteensä 15 viikkoa minun ja tanssijoiden ensimmäisestä yhteisestä tapaamisesta 15.1.2015 esitysiltaamme 25.4.2015.

Tässä luvussa kerron itsenäisestä prosessistani, työprosessin aikatauluista ja harjoituskaudesta sekä esitysviikon kulusta.

3.1 Itsenäinen työ

Itsenäinen työskentely alkoi lokakuussa magneettikuvauksen jälkeen. Pohdinta jatkui pari kuukautta ennen kuin olin tehnyt päätökseni. Suurin dilemma minulla oli aiheen riittävyys. Minulla oli visio ja halu, mutta en ollut täysin varma miten sen toteuttaisin ja olisiko se ennen kaikkea sen arvoista. Mietin olenko hullu, jos lähtisin tekemään tanssiteosta näihin ääniin, tulisinko itse olemaan tyytyväinen, saisinko rakennettua kokonaisen tanssiteoksen, mitä yleisö tulisi ajattelemaan jne. Kysymyksiä kävi mielessäni jos jonkinmoista, mutta viikko viikolta aihe palasi mieleeni ja tulin entistä varmemmaksi ajatuksesta. Minun oli luotettava vain intuitiooni koreografina.

Päätökseni tehtyä keskitin kaiken aikani opinnäytetyöni tekemiseen, keskityin vain siihen ja halusin antaa prosessille kaikkeni. MRI meni kaiken edelle. Prosessin alku oli se kaikkein antoisin, koska olin todella innoissani kaikesta suunnittelemisesta ja tekemisestä. Koko prosessin ajan tapaamiset työtymän kanssa olivat antoisia ja saimme paljon tehtyä, olimme aktiivisia ja läsnä koko ajan. Suurimmat turhautumisen hetket koin itseni kanssa.

Prosessin alku meni niin helposti ja kivuttomasti, että mietin onko edes mahdollista, että tämä olisi näin helppoa ja kaikki palaset vaan loksahdellivat paikoilleen. En stressannut työstä lainkaan, jonka takia taas mietin onko minussa jotain vikaa. Stressi ja kyseenalaistaminen tuli kuvaan vasta muutamien viikkojen päästä. Aloin miettimään olenko tehnyt oikeita ratkaisuja materiaalin työmenetelmien suhteen, pohdin tulisiko minun antaa enemmän ennalta määriteltyä materiaalia tanssijoille. Olen tottunut useimmiten työstämään koreografioita koreografilähtöisesti, niin itse koreografina kuin tanssijana. Minusta tuntui, että minun tulisi jostain syystä tehdä enemmän materiaalia itse, jonka sitten opetan ja näin "annan" tanssijoille. Näin jälkeenpäin ajatus tuntuu naiivilta. Tuntui ettei improvisaation kautta tanssijoista lähtevä liike ollut riittävää, vaikka juuri sitä halusinkin. Halusin luottaa siihen, että se mitä näin oli riittävä ja se tunne ja ilmapiiri mitä tunsin, tulee tanssijoista, kun yhdessä sitä alamme työstämään.

3.2 Työprosessin aikataulu/harjoituskausi

Tammikuussa tein suunnitelman koko kevään aikatauluille, milloin harjoittelisimme tanssijoiden kanssa, milloin äänisuunnittelija tulisi mukaan prosessiin, milloin aloittaisin markkinoinnin. Kaikki sujui aikataulujen mukaan.

Koin että prosessissa, joka tulisi olemaan intensiivinen tanssijoiden ja minun välillä, niin pidemmät harjoittelupäivät sopisivat siihen paremmin, kuin muutama tunti muutamana päivänä viikossa. Työskentelimme viikonloppuisin, lauantaisin klo: 11-17 ja sunnuntaisin 11-15. Tämä oli erittäin toimiva ratkaisu, vaikka päivät olivatkin raskaita. Tanssijoiden kanssa aloitimme tammikuussa harjoitukset ja huhtikuun 25. esitys oli Sotkulla Kuopiossa. Työskentelimme suurimmaksi osaksi vain viikonloppuisin.

Kuva 1: Harjoituksista maaliskuussa 2015. Kuva: Saara Kuhanen

3.3 Esitysviikko

Esitysviikon maanantaina 20. huhtikuuta pääsimme Sotkulle ensimmäisen kerran. Tähän asti olimme työskennelleet vain tanssisaleissa. Maanantaina alkoi valojen rakentaminen. Iltaan mennessä puolet oli vielä tekemättä ja seuraavan kerran pääsisimme Sotkulle vasta perjantaina. Stressistä huolimatta luotin valomieheemme, että kaikki saadaan valmiiksi.

Esitystä edeltävänä viikonloppuna sain myös idean pienestä muutoksesta yhteen kohtaukseen. Naisen duetto oli harjoiteltu ensin samba musiikkiin ja vasta myöhemmin lisätty laitteen ääneen. Sain hullun ajatuksen, että lisäisimme dueton alkuun muutaman sekunnin mittaisen samba huudahduksen. Kokeilimme tätä maanantain harjoituksissa ja työryhmä ihastui. Idea tuntui hieman ristiriitaiselta omaan alkuperäiseen ajatukseen teoksessa käytettävästä äänimaailmasta. Muutos kuitenkin toimi ja se toi hauskan pienen tuulahduksen teoksen muuten niin konemaiseen äänimaailmaan. Perjantaina saimme loput valokohtaukset valmiiksi ja lauantaiamuna pääsimme tekemään vielä yhden läpimenon ennen illan esitystä.

Esityspäivä alkoi heti aamusta täydellä vauhdilla. Klo: 10.00 läpimeno, jonka jälkeen Sotkulla piti laittaa vielä kaikki kuntoon ennen yleisön tuloa. Julisteet, flyerit yms. piti saada paikoilleen ja myös Katriinan tekemät taulut ripustettiin Sotkulle yleisön nähtäväksi.

Kuva 2: Esitysviikon maanantai 20.4.2015. Valojen rakentamista. Kuva: Saara Kuhanen

4 MRI –TANSSITEOS

"Makaan magneettikuvauslaitteessa korvatulpat korvissa. Laite pitää ihmeellistä suhinaa. Olen silmät kiinni, en halua nähdä ahtautta, jotten menisi paniikkiin. Laitteessa olon aikana ei saa liikkua. Kuullessani ensimmäisen kovan äänen, kehoni tahtoisi säpsähtää, mutta en saa liikuttaa sitä. Äänet muuttuvat matalammista äänistä korkeampiin vuorotellen. Näen kolme tuttua kehoa. Kehot liikkuvat eri tavoin äänien vaihtuessa. Näen välillä kaksi naista, välillä miehen, välillä kaikki kolme. Näen heidät mustalla näyttämöllä. Näen näyttämökuvia. "

(MRI- käsiohjelma, Saara Kuhanen, 2015)

Tässä kappaleessa kuvailen esitystä kohtaus kohtaukselta. Kerron esityksillän kulusta ja kohtausten sisällöstä. Teos koostuu ryhmäkohtauksista, sooloista ja kahdesta duetosta. Halusin kaikille tanssijoille omat soolot teokseen. Soolot rakentuivat kirjoitusten perusteella mitä tanssijat olivat kirjoittaneet magneettikuvauslaitteen äänimaailmasta. Naisten duetto perustui näkyyni laitteessa ja Foxin ja Annan duetto syntyi harjoituksissa.

Tässä kappaleessa puhun tanssijoista heidän omilla nimillään selventääkseni kenestä on kyse missäkin kohtauksessa. Osa kohtausten nimistä kulkee prosessin aikana käytetyillä työnimillä ja osa rakenteen mukaan esimerkiksi duetto.

4.1 Alku

Ihmisten saapuessa Sotkulle koko tilassa kuuluu teoksen ensimmäinen ääni. Ääni on sama ääni, mikä kuuluu magneettikuvauslaitteesta, kun se on päällä, mutta itse kuvaus ei ole vielä alkanut. Kutsuimme ääntä ”pyöriväksi suhinaksi”. Suhinan saattamana yleisö päästetään sisään näyttämön puolelle, jossa tanssijat ovat lavalla jo valmiina. Tanssijat heijaavat painoaan puolelta toisella sivultaissuunnassa ilman jalkojen nostoa tai minkäänlaista lantion tai yläkehon eriyttävää liikettä. Yleisö pääsee paikoilleen, valot lasketaan, suhina jatkuu, esitys voi alkaa.

4.2 ALOITUS ”Pyörivä suhina”

Tanssijat ovat asettuneet näyttämön perälle riviin. Tanssijat heijaavat painoaan puolelta toiselle. Äänimaailmaan lisätään magneettikuvauslaitteessa kuuluvat kolme torven kaltaista ääntä ja naksahdus-ääni, jotka kuuluvat laitteessa ennen kuin kuvaus alkaa. Tämä on aloitus koko esitykselle ja samalla merkki tanssijoille pysähtyä. Ääni vaihtuu FLARE:ksi ja tanssijat alkavat tärisyttää aina yhtä raajaansa, pikkuhiljaa vieden itsensä seuraavaan asentoon. Ääni muuttuu DTI:ksi ja tanssijat lähtevät liikkumaan lavan poikki butomaisen hitaasti kohti yleisöä. Kaikilla tanssijoilla on oma liikesarjansa mitä tekevät. Tämä on kestoltaan n. 10 minuuttia.

Kohtaus tehtiin käytännössä ensimmäisenä harjoitteluviikonloppuna. Kuuntelimme ääniä ja piirsimme niistä erilaisia viivoja. Viivoja kutsuimme jälkeenpäin ”tanssijan partituureiksi”. Viivojen ja äänien kautta tanssijat tekivät erilaisia liikeluoppeja, joista he rakensivat omat sarjansa. Nämä sarjat kokeiltiin eri tempoihin. Butomainen hitaus ja rauha jäivät elämään, jotka valitsin teoksen alkuun. Kuvas- taen tietyllä tavalla myös laitteeseen menemistä, odottamista ja sitä kuinka aika ei tunnu kuluvan kun odottaa ja pelottaa.

Kuva 3. Kuva: Saara Kuhanen

4.3 EPI ”Unisono”

Ensimmäinen unisono. Tanssijat ovat rintamasuunta yleisöön ja lähtevät liikkumaan yhdenaikaisesti. Tanssijat liikkuvat melkein koko ajan rivissä muuttaen asetelmaa tilallisesti ja liikkuen tilassa eri suuntiin. Unisono loppuu lavan vasempaan etuosaan.

Olen normaalisti hyvin kriittinen unisonon käytöstä lavalla. Kriittisyyteni johtuu unisonon ajoitukselta. Mielestäni, jos sitä käytetään, tanssijoiden tulee tehdä se tasan tarkkaan iskulleen samanaikaisesti. Oli mielenkiintoista huomata tätä kohtausta tehdessäni, ettei oma ajatukseni enää pätenytkään. Näin tämän aivan eri silmin ja minua ei haitannut lainkaan pieni eriaikaisuus. Näin tanssijat yksilöinä, jotka liikkuvat yhdessä, enkä yhtä ryhmää. Unisonon liikemateriaali syntyi yksin ollessani tanssisalissa kuuntelemassa ääniä ja liikkuen niiden innoittamina.

Kuva 4. Kuva: Saara Kuhanen

4.4 KISS + TESLA 2 "Foxin soolo"

Edellinen kohta on loppunut. Fox lähtee kävelemään kohti lavan keskikohtaa. Muut tanssijat peruuttavat pois hämärään. Fox katselee yleisöä, tutkailee, etsii, havaitsee. Läsnaolollaan saa yleisön puolelleen. Äänen vaihtuessa tanssija uppoutuu omaan maailmaansa samalla vetäen hupun päähänsä, kyyristyen kohti lattiaa, pois sulkien yleisön näkökentästään. Tanssija jatkaa liikettään lattialle ja siitä taas ylös, liikkuen tilassa yksin, mutta tuntien jonkin läsnäolon. Välillä paeten jotakin, välillä taistelevan jonkin kanssa, löytäen jotakin etsimättä sitä. Huomaten tilassa olevan toisen tanssijan ja jatkaen hänen luokseen.

Foxin soolon avainsanoja olivat; pulssi, hengitys, diapam, tunto, iho, puutuminen, resonointi, läsnäolo, tärinä, hermoimpulssi ja keskeneräiset fraasit. Foxin sooloa tehdessä sen alkuperäinen kesto oli 5 minuuttia. Tämä soolo muuttui matkan varrella eniten. Alun perin soolossa oli osittain myös balettile tyypillistä liikekieltä, liikesarja, jota tanssija ei pystynyt tekemään loppuun vaan liikefraasi jäi aina

kesken. Esimerkiksi tämä poistettiin kokonaan lopullisesta soolosta. Balettimainen liikekieli rikkoi mielestäni liikaa kokonaisuutta, jossa oli jo tarpeeksi rikkonaisuutta.

Tässä käytimme kahta eri ääntä johtuen siitä, että halusin selkeämmän rajan soolon intron ja loppusoolon kanssa. Näitä ääniä ei muutettu.

4.5 GRADIENT ”Annan ja Foxin duetto”

Fox lähestyy Annaa takaapäin kävellen Annan istuessa lattialla. Fox koskettaa Annaa, josta alkaa kahden ihmisen välinen lyhytkestoinen herkkä hetki, joka rikkoutuu väkivaltaiseen hylkäämiseen. Kohtauksessa Fox tönii, potkii ja heittelee Annaa, Annan antautuessa tilanteeseen.

Olimme piirtäneet kuvia äänien pohjalta, joita käytimme harjoitustilanteissa tehdessämme ryhmäimprovisaatioharjoituksia. Yhdessä harjoituksessa Foxin ja Annan kahdenkeskisessä kemiassa, silti Sirpan läsnä ollessa, oli jotain niin mehukasta mistä en voinut luopua.

Itse näin tämän kohtauksen lähinnä kuvastavan yhden ihmisen valtaa toiseen sen enempää tarkentamatta oliko kyseessä parisuhderiita, kollegoiden välinen valtataistelu tai muu välien selvittely. Kohtaus nähtiin kyllä parisuhderiitana ja perheväkivaltana, joka varmasti johtui siitä, että kyseessä oli mies- ja naistanssijan välinen duetto.

Kuva 5. Kuva: Saara Kuhanen

4.6 GRADIENT (uusi versio) ”Paniikki – ahdistus”

Dueton jälkeen tulee pimeys ja ääni alkaa särisemään. Valojen taas noustessa tanssijat makaavat lattialla hieman puoliympyrän muodostelmassa. Kyseessä on tanssijoiden liikkeellinen vuoropuhelu.

Yksi tanssija kertoo, muut vastaavat ja tämä toistuu kaikkien tanssijoiden kohdalla. Vuoropuhelu käydään lattialla sekä ylätasossa, jolloin tarinaa aletaan kertomaan myös yleisölle. Halusin kohtausten olevan yksittäinen kohtaus teoksen keskellä, joka myös luotiin erittäin selvästi valoilla ja äänillä. En halunnut sen linkittyvän edellisiin tai tuleviin kohtauksiin sen enempää kuin minkälaisen merkityksen katsoja sille luo katsoessaan teosta.

Kohtaus rakennettiin yksittäisten sanojen varaan ryhmäimprovisaatioharjoituksena, jossa oli tehtävänä vuoropuhelu. Vuoropuhelu jakautui siten, että tanssija kertoo liikkeellään, johon muut tanssijat vastaavat kummatkin omilla liikkeillään, kertoja kertoo uudestaan saman, johon kummatkin tanssijat vastaavat toistaen kertojan liikkeen ja näin alistuen tekemään heille käskettyä liikettä. Käytimme kohtauksessa tanssijoiden kirjoittamia sanoja, mitä äänimaailma toi heille mieleen. Valitsin niistä kuusi sanaa; ahtaanpaikankammo, paniikki, ahdistus, pakote, myöntyminen ja helpotus, koska nämä sanat puhuttelivat minua henkilökohtaisella tasolla mitä olin laitteessa ollessani kokenut. Tanssijoiden kirjoittamissa sanoissa oli myös paljon yhtäläisyyksiä sanojen välillä ja jotkut sanat toistuivat tanssijoiden kesken.

Alun perin kokeilimme kohtausta myös siten, että yksi tanssijoista aina huutaisi sanan ennen liikettä tai samaan aikaan liikettä tehdessään. Tämä pois suljettiin heti alkuunsa sen kliseisyyden takia. Harjoitustilanne oli kyllä ehkä yksi maukkaimmista ja nauruherkimmistä mitä koimme prosessin aikana.

Kuva 6. Kuva: Saara Kuhanen

4.7 BRAIN "Annan soolo"

Edellinen kohtaus on loppunut pimeyteen. Näyttämöllä on kuusi neliön mallista valospottia. Kohtauksen aikana tanssija käy läpi kaikki valospotit hieman jopa toteuttaen jonkinlaista tehtävää, jonka suorittaa jokaisessa spotissa.

Annan soolo rakentui Annan omaan tekstiin, jonka hän kirjoitti ensimmäisissä harjoituksissa ensimmäisen kerran kuultuaan magneettikuvauksen äänen ja lisäksi violetin värin merkitykseen. Annan tekstin sanoja olivat; lukkiutunut, polte sormissa, puutunut, kolhiutuneet luut ja teipattuja ruumiinosia. Violetin värin merkityksestä minua puhutteli tiedostamattomuus ja uusiutuminen.

4.8 TESLA 1 "Annan ja Sirpan duetto"

Annan soolon jälkeen tanssijat kohtaavat toisensa ja lähtevät tanssimaan yhdessä riehakkaasti vetäen kontrastin kaikelle tähän mennessä nähdylle. Duetto on kahden naisen keskeinen ilottelu, jossa pidetään hauskaa naiseuden kustannuksella.

Tämä oli ainoa kohtaus, jonka halusin tehdä eri äänimaailmaan. Magneettikuvauslaitteen ääni lisätiin vasta, kun kohtaus oli valmis. Tämä sen takia, että musiikista saimme tietynlaisen tunnelman tanssijoille, jonka he pystyivät omaksumaan ja sitä kautta toteuttamaan myös muunlaisenkin äänen kanssa.

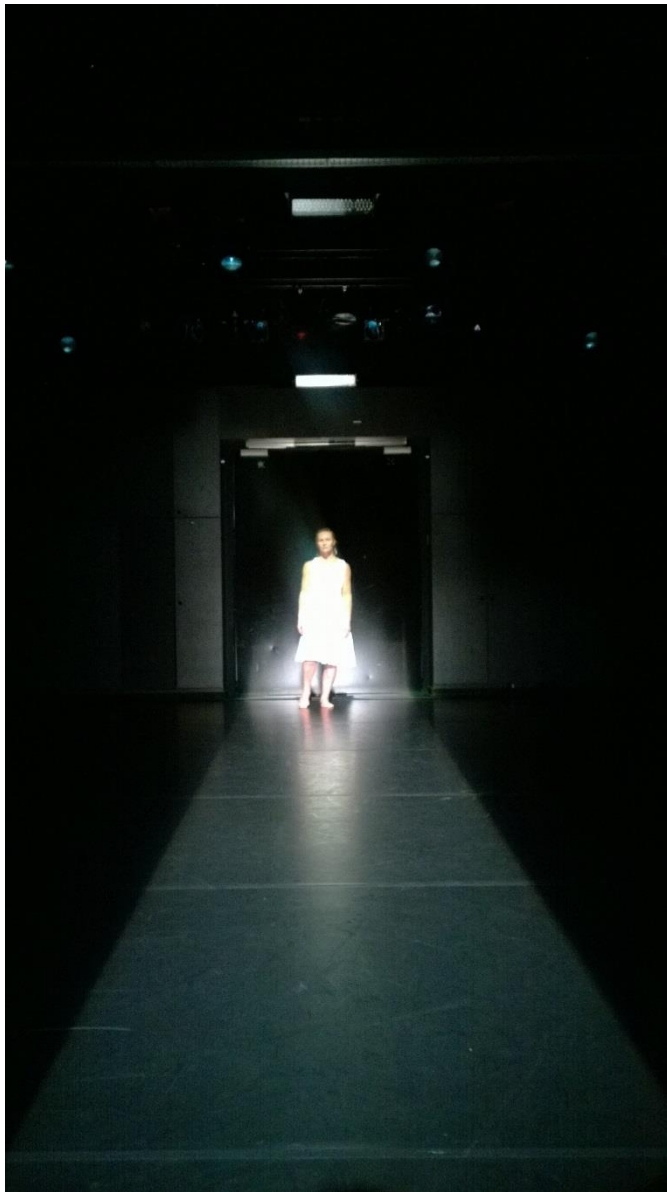

Kuva: Saara Kuhanen

4.9 RAGE "Sirpan kävely"

Naisten duetosta siirrytään kohtaukseen, joka johdattelee Sirpan sooloon. Näyttämön keskellä on pystysuunnassa valojana, jota pitkin Sirpa lähtee kävelemään yleisöä kohti. Muut tanssijat ovat hänen kummallakin puolella suorittaen omaa toistuvaa pyörivää liikettään. Sirpan päästyä keskelle, muut tanssijat pysähtyvät ja alkavat pikku hiljaa perääntyä.

Kohtaus perustuu puhtaasti omaan näkyyni, minkä koin ollessani magneettikuvauslaitteessa. Näin valon, jota pitkin vaalea herkkä hahmo liikkui hitaasti kävellen kohti minua, näin ollen kohti yleisöä. Sirpan esiintymisasun väri perustui myös näkemääni näkyyn.

Kuva 7. Kuva: Saara Kuhanen

4.10 RAGE "Sirpan soolo"

Edellinen kohtaaus vie Sirpan kohti omaa sooloaan. Kyse on taistelusta jotakin vastaan, jotakin näkymätöntä, ehkäpä omaa mielikuvitustaan.

Soolo rakentui Sirpan itsensä kirjoittamiin sanoihin ja minun omaan näkyyni taistelevasta hennosta olennosta. Ensimmäisissä harjoituksissa tanssisalin ikkunoista paistavan auringonvalon tuomat varjot lattiaan johdattelivat meitä tietynlaiseen rakenteeseen soolossa. Olisin halunnut myös käyttää lopullisessa esityksessä samantyyppisiä valotilanteita, mutta teknillisesti niitä ei pystytty toteuttamaan.

4.11 BIDE "Lopetus"

Sirpan soolon päätyttyä hän lähtee kierimään sivuttaissuunnassa näyttämön halki. Muut tanssijat seuraavat myös kierien. Ääni muuttuu, joka on merkki tanssijoille lähteä tekemään viimeistä unisono

sarjaa yhdessä. Konemainen unisono joka muuttuu tanssijoiden kaikkien tekemään yhteen samaan liikkeseen, joka jatkuu luupinomaisesti aina teoksen loppuun saakka. Tanssijat toistavat luuppia vaihtaen rivistä jonoon ja koko ajan pyörien akselin ympäri. Samaa liikettä jatkaen tanssijat perään-tyvät rivissä takanäyttämölle valojen pimentyessä.

Kohtauksen luupinomainen liikehdintä oli alusta alkaen selvä ja tämäkin perustui näkyyni magneetti-kuvauslaitteessa. Ennen toistuvaa loppua tehty unisono sarjan liikemateriaali työstettiin yhdessä tanssijoiden kanssa. Tässä hyödynnettiin harjoituksissa tehtyjä liikesarjoja. Harjoituksissa kuunte-
limme aina hetken yhtä ääntä ja tanssijat lähtivät heti tekemään jonkun liikkeen siihen, jonka ääni heissä herätti.

Kuva 8. Kuva: Saara Kuhanen

Kuva 9. Kuva: Saara Kuhanen

Tiesin jo prosessin alussa, että se tulisi olemaan minulle erittäin merkittävä henkilökohtaisella tasolla. En ollut aikaisemmin tehnyt tämän kaltaista koreografiaa, saatika käyttänyt tämän tyyppistä äänimaailmaa. Kaikki oli minulle uutta, mutta matkan varrella muuntuikin minulle luontaiseksi työskentelytavaksi. Prosessi on muuttanut käsitystäni musiikin käytöstä, niin koreografian työstämisessä, kuin tanssin opetuksessakin. Mielenkiintoni on herännyt kaikenlaisiin ympärilläni oleviin ääniin. Kaikista äänistä, niin tanssimattojen teipin repimisestä, kuin tuulettimien huminasta minulle nousee ideoita miten niitä voisi hyödyntää taiteellisissa tuotoksissa. Samaisesta aiheesta kirjoitin myös artikkelin, koskien eri äänimaailmojen käyttöä tanssin opetuksessa. Olen myös hyödyntänyt opinnäytetyöprosessia tanssin opetuksissa. Olen käyttänyt harjoituksissa tehtyjä harjoitteita workshop-tyylisesti ja näin saanut taas eri näkökulman ääniin eri tanssijoiden kanssa.

Merkittävin palaute on ollut ammattilaisten palaute, jotka työskentelevät magneettikuvauksen parissa. Muutamalta eri taholta on tullut ehdotuksia MRI- tanssiteoksen hyödyntämisestä potilaiden keskuudessa, jotka ovat menossa magneettikuvaukseen, varsinkin potilaiden kanssa ketkä pelkäävät laitteeseen menoa. MRI-fysiikan mielestä tanssin hyödyntäminen potilaiden kanssa olisi erinomainen idea, mutta valitsisi hieman keveämpiä tanssikohtauksia potilaille, jotka kokevat laitteeseen menon ahdistavana. Erikoissairaanhoidajan mukaan jo pelkästään teoksen videon katsominen voisi auttaa potilasta pelkonsa kanssa.

Itselleni on hyvin selkeää, että MRI tulee kulkemaan mukanani vielä pitkään. Tanssinopettajana tulen varmasti käyttämään kyseistä äänimaailmaa ja harjoitteita oppilaiden kanssa. Minua myös kiinnostaisi tehdä MRI uudestaan erityyppisille tanssijoille, ehkäpä tanssijoille, jotka eivät fyysiseltä toimintakyvyltään olisi kuten teoksessa nähdyt ammattilaiset. Olisi myös mielenkiintoista nähdä, miten lapsi tai ikääntynyt ihminen kokisi liikemateriaalin työstämisen. Suurin mielenkiinnon kohde olisi potilaat, jotka pelkäävät magneettikuvauslaitteeseen menoa. Olisi mielenkiintoista löytää yhteistyökumppaneita, joiden kanssa voisimme yhdessä miettiä miten MRI:tä tai tanssia yleisellä tasolla voisi hyödyntää, jos potilas kärsii paniikista tai ahdistuksessa laitteeseen mentäessä.

Kaiken kaikkiaan prosessi kokonaisuutena oli mielestäni onnistunut. Omat henkilökohtaiset tavoitteeni toteutuivat ja prosessi antoi kysymyksiä aiheen jatkotutkimuksiin. Onnistuin yllättämään itseni ja todennäköisesti myös katsojat. Vaikka prosessiin oli mielestäni varattu riittävästi aikaa, niin aina sitä voisi olla vieläkin enemmän. Prosessin aikana huomasin, että tutkimuksen kohde voisi olla laajempi ja näin ollen siinä pääsisi vielä syvemmälle ajan kanssa. Kuitenkin näihin resursseihin viitaten tämä prosessi näissä aikamääreissä oli riittävä.

Toivon MRI:stä olevan hyötyä tulevaisuudessa tanssin kentällä, jos ei muuten, niin ainakin innoittamaan tanssin tekijöitä ja ennen kaikkea tanssin opiskelijoita hyödyntämään monipuolisesti erilaisia äänimaailmoja työssään. Toivon ihmisten saavan kipinän kuunnella ympärillään olevia ääniä ja saamaan niistä ideoita ja rohkeutta toteuttaa niitä.

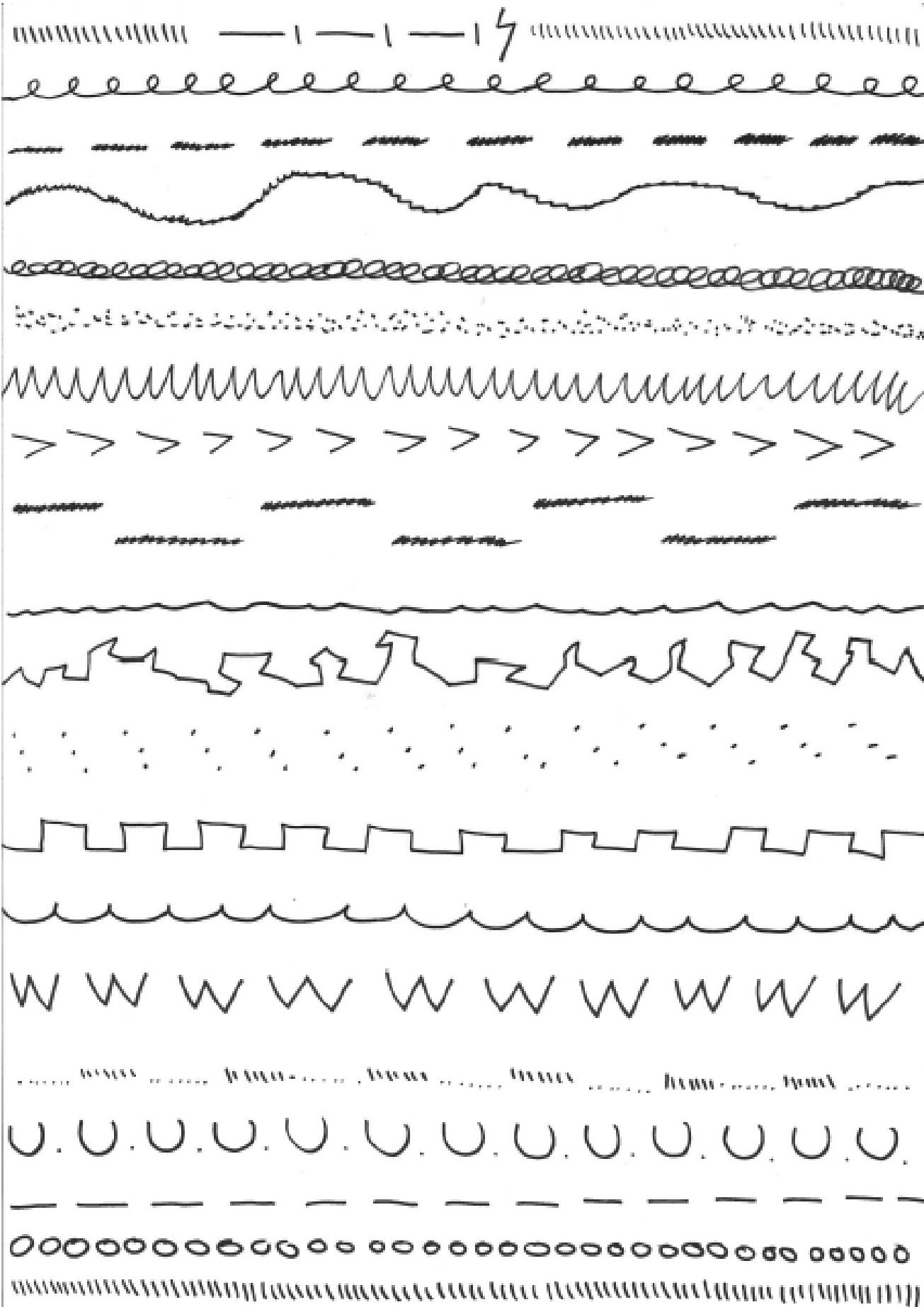
LÄHTEET

Mustajoki P. ja Kaukua J., Magneettikuvaus – Senkka ja 100 muuta tutkimusta, 2008. [Viitattu 2015-08-05] Saatavissa: http://www.terveyskirjasto.fi/terveyskirjasto/tk.koti?p_artikkeli=snk04023

Babak, Kuvauslaitteen magneetissa on valtava voima, Tieteen kuvalehti, 2015. [Viitattu 2015-08-05] Saatavissa: <http://tieku.fi/teknologia/fysiikka/magneettikuvauslaite-miksi-se-meluaa>

Värien symboliikka, Interflora, 2015. Saatavissa: <https://www.interflora.fi/fi/colorsymbolic>

LIITE 1: TANSSIJAN "PARTITUURI"

“MRI”

Taiteellinen opinnäytetyö
koreografia: Saara Kuhanen

la 25.4.2015
klo: 18.00

Sotku,
Suokatu 42/2, Kuopio

Lisätiedot ja paikkavaraus:

kuhanen.saara@gmail.com

040-7297875

facebook: “MRI”-tanssiteos

Esitys sisältää
voimakkaita tehosteita

Vapaa pääsy!

SAVONIA

LIITE 3: PUVUSTAJAN IDEATAULUT

LIITE 4: MAALAUKSET

